PRIJATELJI MALOG DOMA

Šareni dani prijateljstva

Osnovna škola Žnjan-Pazdigrad, 2018.

MALI DOM U AFRICI

St Anthony Small Home

- Ovo je priča o životu odbačene i bolesne djece u sirotištu Mali dom, priča o organiziranju škole za siromašnu djecu u afričkoj divljini, priča o životu bez puteva… ali i priča o jednoj velikoj ljubavi i jednoj… obitelji!

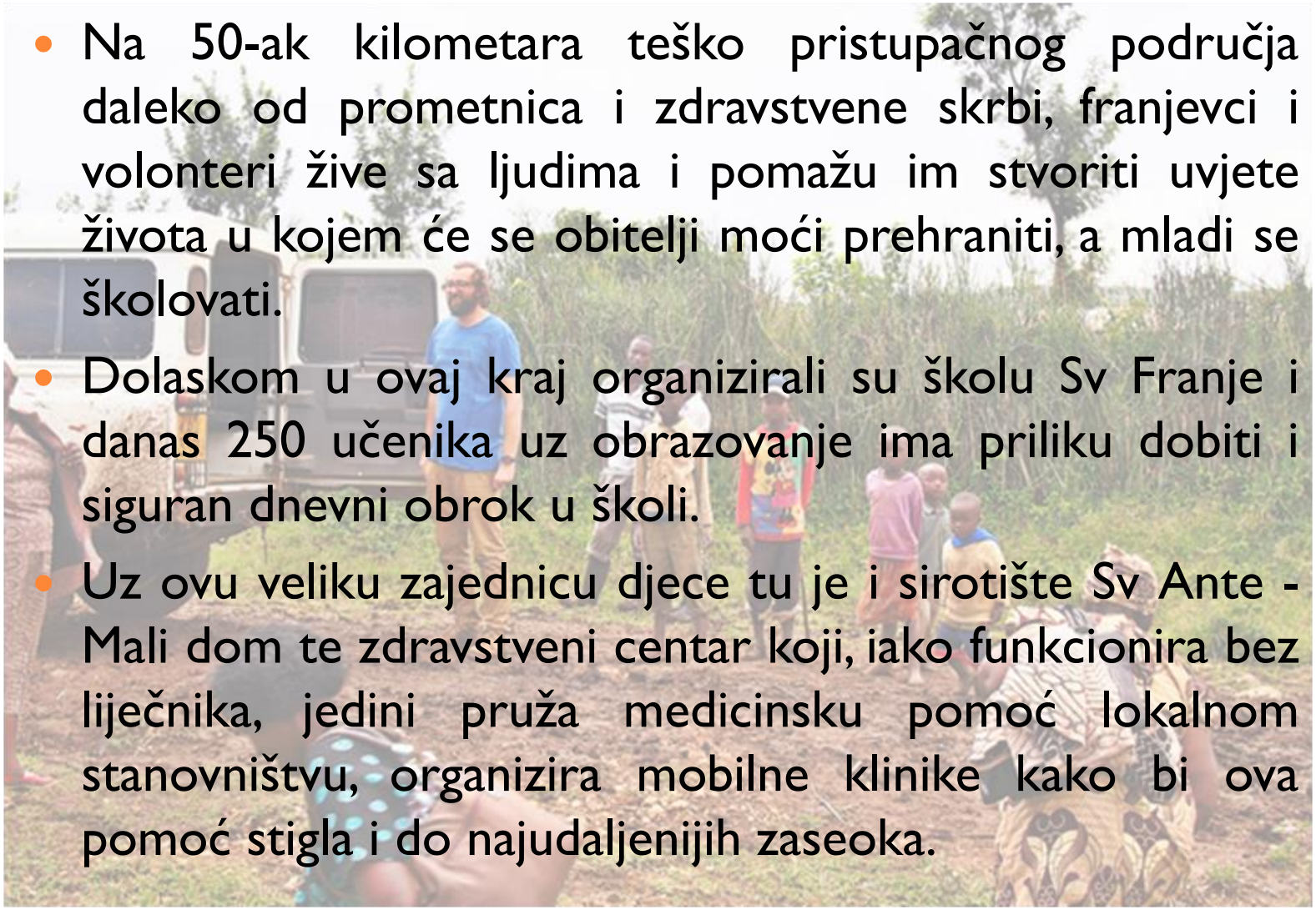

- Na 50-ak kilometara teško pristupačnog područja daleko od prometnica i zdravstvene skrbi, franjevci i volonteri žive sa ljudima i pomažu im stvoriti uvjete života u kojem će se obitelji moći prehraniti, a mladi se školovati.
- Dolaskom u ovaj kraj organizirali su školu Sv Franje i danas 250 učenika uz obrazovanje ima priliku dobiti i siguran dnevni obrok u školi.
- Uz ovu veliku zajednicu djece tu je i sirotište Sv Ante - Mali dom te zdravstveni centar koji, iako funkcionira bez liječnika, jedini pruža medicinsku pomoć lokalnom stanovništvu, organizira mobilne klinike kako bi ova pomoć stigla i do najudaljenijih zaseoka.

Misiju od 2004. godine vodi najmlađi hrvatski misionar i franjevac, fra Miro Babić.

LOWER SUBUKIA, KENIJA

KAKO JE STVOREN MALI DOM

Fra Miro i njegova priča

" U Afriku sam stigao 2004. godine kao mladi, tek pečeni svećenik. Iza mene je već desetljeće afričkog života, puno promjena koje sam prevalio, neke od njih sam ja donio i nadam se olakšao život ljudi kojima služim kao misionar. Zbog bolje komunikacije sa svijetom danas je lakše prenijeti priču o problemima, potrebama i životu ljudi u Africi pa tako i pomoć lakše stiže. Volonteri iz svih krajeva svijeta dolaze u misiju uklapaju se u ovaj način života, pomažu i daruju svoje vrijeme, znanje i iskustvo. Sa svakim novim volonterom dolazi i pitanje kako sam osjetio poziv .

Neću reći da sam odmah bio siguran kako želim postati svećenik, više sam kao dječarac maštao da ću postati nogometaš. No nešto me je privuklo putem franjevaštva. Roditeljima sam rekao - idem probati, ako ne uspijem, ne ljutite se. Tek pred kraj bogoslovije netko je u mojoj sobi zaboravio misijski vjesnik "Radosnu vijest", prelistao sam ga i tada sam prvi put osjetio želju biti misionar.

Odlučio sam da ću se zarediti i već se vidio u divljinama Amazone, radovao se novoj životnoj avanturi. S tom željom došao sam provincijalu i zatražio dopuštenje za odlazak u misije i nakon nekog vremena stigao je odgovor - vijest uvijek ima onaj dobri dio i drugi… hm. Dobio sam potvrdu da mogu u misije ali nisu me trebali u Latinskoj Americi nego u Africi i ponuda je bila uzmi ili ostavi. Ostatak znate. Uzeo sam je. Svim svojim srcem.

Tada još nisam znao da moje ime ”Miro” na lokalnim plemenskim jezicima u Istočnoj Africi znači ”čovjek iz Afrike”. No čini se da Netko gore jest …”

Život u Malom domu

MALI DOM – sretna obitelj za siročad i napuštenu djecu

Život u Malom domu

- Osim naziva, ništa u Malom domu nije malo jer to je veliki dom prepun ljubavi u kojem su mjesto za dostojanstven život pronašle velike duše odjevene u krhka tijela bolesne djece i siročadi. Zbog loših uvjeta života, u Africi se rađa znatan postotak djece s fizičkim ili mentalnim invaliditetom, a takva djeca su zbog kulturalne zaostalosti najčešće odbačena. Ponekad ih roditelji naprosto ostavljaju u crkvi i na putu u nadi da će se netko za njih pobrinuti jer oni to doista ne mogu zbog teškog siromaštva. Svatko ima svoju tužnu stranu priče, ali možemo reći da je Mali dom ipak priča sa sretnim završetkom. Djeca ovdje idu u školu, oni koji su za to sposobni. Poput ostale djece bilo gdje u svijetu maštaju kako će postati liječnici, piloti i kako će imati svoje obitelji i velike ljubavi.
- U Malom domu organizirana je i mala škola za svu djecu iz sela kako bi stekli prvu pismenost pa tako petogodišnjaci dolaze noseći na leđima, tradicionalno afrički umotanu mlađu braću i sestre i tako pješače i po nekoliko kilometara.

Život u Malom domu

- Djeca u Malom domu žive kao velika obitelj, imaju svoje dnevne obaveze, dobivaju dva obroka dnevno. Hrane se jednostavnom prehranom kakvu jede i ostalo tamošnje stanovništvo – kuhani grah i kukuruz, riža, zelje i ugali (tvrdo kuhani žganci koji se jedu umjesto kruha), a meso se jede jedanput u par mjeseci. Sva djeca u Malom domu dnevno dobivaju zobenu kašu.
- O djeci se brinu žene iz sela koje je fra Miro zaposlio kao ”mame”, a uz njih su i volonteri - ljudi sa svih strana svijeta koji nekoliko mjeseci žive u ovoj misiji.

Život u Malom domu

- Volonteri u Malom domu pomažu u svemu - od pripreme hrane, pranja odjeće do učenja, igre, brige o bolesnoj djeci i razgovora o ljubavima, simpatijama i odjeći.
- Život ove djece započeo je na najteži način, bez tračka optimizma i gotovo bez šanse da će preživjeti, no možemo reći da su oni danas zahvaljujući fra Miri sretna djeca. Za afričke prilike imaju iznimno uredan život, krevet s madracem (uglavnom ga dijele s još jednim djetetom) i dva-tri obroka dnevno o kojima većina njihovih školskih prijatelja koji žive u obiteljima mogu samo sanjati.

Život u Malom domu

- Djeca iz Malog doma iznimno su ozbiljna i vrijedna. Oni će po povratku iz škole složiti uniformu, dok je dan napisati će zadaću i sa volonterima vježbati gradivo, pospremiti osušenu odjeću, očistiti wc, tek onda jesti, oprati suđe i igrati se dok ne padne mrak. Zadaci su ovdje uredno podijeljeni i svi ih izvršavaju.
- Školarci ujutro ustaju već oko 5 sati, dečki će naložiti vatru kako bi ugrijali afrički čaj koji će popiti prije škole, a jest će samo ako im je nešto ostalo od večere. Sva djeca se redovito ujutro tuširaju, ali bez tuša i tekuće vode. Međusobno se polijevaju bokalima hladne vode, operu sapunom koji se ujedno koristi za pranje odjeće i posuđa, zatim oblače školske uniforme, starom četkom uglancaju pohabane cipele i odlaze u školu. Stariji dečki pomažu djeci u kolicima. Oko podne djeca jedu zobenu kašu i onda slijedi igra.
- Mala djeca se kupaju tek kad sunce jače zagrije, jer unatoč toplom tropskom vremenu jutra su prilično prohladna.

Zanimljivosti iz života u Malom domu
Zabava i šišanje za 70 lipa

- Sve djevojčice se žele lijepo odijevati i maštaju o upletenim umjetnim pletenicama jer i one bi voljele imati dugu kosu. Nažalost i curice i dečki se svakog mjeseca šišaju na nulu zbog gljivičnih oboljenja. Frizer je u centru sela, jedini ima agregat za struju pa kod njega volonteri mogu napuniti mobitel. Jedno šišanje košta 10 kenijskih šilingi, što je oko 70 lipa. Dok djeca čekaju red za šišanje, ispred minijaturnog drvenog salona pleše se uz afričke ritmove koji trešte s radija pa je odlazak frizeru i odličan provod.

Zanimljivosti iz života u Malom domu
Izlazak u hotel i "fast food"

- Poseban doživljaj djeci je zajednički izlazak u hotel u centru zaseoka Kanyota. Nije to hotel u kojem se može prespavati već oskudni restorančić smješten u drvenoj šupi koji na meniju nudi samo jedno jelo - chapatti (tvrde palačinke bez jaja i mlijeka) i čaj. Unutrašnjost hotelčića obojana je jarkim bojama s afričkim motivima, i ima dvije klupe koliko ih je na raspolaganju za goste. Uz glasnu glazbu ovdje se može uzeti obrok brze hrane zamotan u novinski papir ili jesti u hotelu - na metalnom tanjuru koji je mokrom krpom obrisan nakon prethodnog gosta. Čaj se pije iz metalnih lončića jednako higijenski tretiranih. U rukama djece chapatti nestaje kroz dvadesetak sekundi, a ljubazna vlasnica za svoje goste iz lokalnog dućana posebno donese sok. Gazirana pića koje svjetski magnati proizvode za zemlje trećeg svijeta okusom podsjećaju na deterdžent za suđe pa ih u šali zovu Čarli. Ali kao i sva djeca na svijetu i mali Afrikanci obožavaju taj okus pa im ga volonteri omoguće jednom na mjesec.

Zanimljivosti iz života u Malom domu
Tenisice

- Kad volonteri stignu u Mali dom i sjednu na zemlju okruženi svojim novim prijateljima, oni u tenisicama, a djeca uglavnom bosa, odmah primijete kako djeca prislanjaju svoje stopalo uz njihove tenisice i odmjeravaju veličinu cipela. Sretnici čija je noga manja za dva do tri pa čak i četiri broja vrlo brzo upitaju hoće li im volonteri ostaviti tenisice kada krenu natrag u svoju zemlju. Nema veze ako će to bit za par mjeseci, oni mogu čekati, bitno je jedino da će dijete dobiti "nove" tenisice o kakvima je moglo samo sanjati.

Zanimljivosti iz života u Malom domu
Iphone i selfie

- Dječak Dennis nije baš najbolji u školi, prilično loše čita kisvahili i još lošije engleski, ali je najbolji fotograf u Malom domu i prvi koji će se domoći gadgeta volontera. Obožava slikati svoje selfije i dječje cipele. Djecu u Malom domu ne zanimaju igrice, aplikacije, ne znaju što je internet i facebook. Najzanimljivije im je promatrati sebe u videu jer nemaju ogledalo.

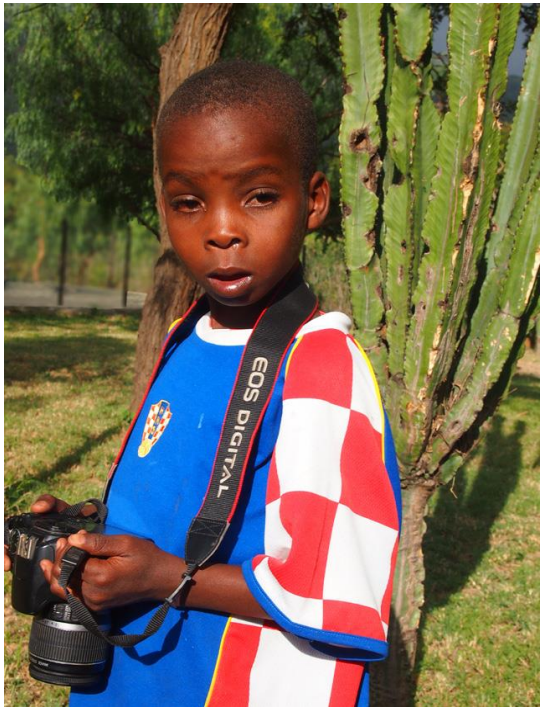

Internatska škola koju pohađa oko 250 najuspješnijih đaka

SREDNJA ŠKOLA SV FRANJE
St Francis Secondary School

Život i obrazovanje u srednjoj školi

- Posebna misija fra Mira je da svako dijete dobije priliku ići u školu. Obrazovanje je najsigurniji put za bolji život koji im misionari mogu pružiti.
- Ovo je srednja internatska škola u kojoj učenici žive gotovo cijelu godinu. Svi oni dolaze iz udaljenih mjesta bez putova te je ovo jedini način za pohađanje nastave.
- Da bi učenika primili u srednju školu franjevci su zadali nekoliko uvjeta - učenik treba završiti osnovnu školu u selu s najvišim ocjenama i pripremiti potrebnu opremu - kantu koja će služiti kao tuš za polijevanje te limeni kofer za čuvanje osobnih stvari.

Život i obrazovanje u srednjoj školi

- Učenici u školi spavaju jer uglavnom dolaze iz sela koja su udaljena po nekoliko sati hoda pa drugačije ne bi mogli pohađati nastavu. Postoji muška i ženska spavaonicu s krevetima, ali bez madraca, njih si ipak moraju sami nabaviti jer škola za to nema mogućnosti. U školi dobiju 3 redovita obroka i to je učenicima dovoljan poticaj za učenje.
- Jedan udžbenik u razredu dijele 3 učenika, a predaju im profesori koji također žive u krugu škole. U susjednom selu postoji još jedna srednja škola i ona je internatska, ali nemaju spavaonice već nakon završene nastave učenici pomaknu klupe i stave prostirače na kojima spavaju.
- Sedam vreća kukuruza, jedna vreća graha i riže, nove žlice, nekoliko posuda i paket biljnog masla dovoljno je tek za tjedan dana. Do tada fra Miro treba organizirati i osigurati hranu za sljedeći period, isplatiti plaće profesorima, podvući crtu pa vidjeti ima li šansu sljedeći mjesec krenuti s obnovom učionica. Četiri od ukupno deset učionica nažalost već treću godinu učenici i profesori ne mogu koristiti jer su se krovovi na trošnoj zgradici urušili.

Ambulanta bez liječnika

ZDRAVSTVENI CENTAR
Health Centre

Zdravstveni centar

- Dvije medicinske sestre i jedan tehničar je osoblje koje obavlja sve poslove kako bi pružili nužnu pomoć stanovništvu. Ponekad se lijekovi daju metodom ”od oka”, ali to je doista najbolja pomoć koja se može pružiti.
- U centru se obavljaju testovi na HIV i malariju te vrše porođaji.
- Radu osoblja ponekad se pridružuju liječnici volonteri. Poziv za liječnike da se pridruže u misiji uvijek je otvoren.

Zanimljivosti iz zdravstvenog centra
Vaganje djece

VIDEO

Sve je to Afrika

Kratke priče

MALI AFRIČKI PRIJATELJI JANE, JEREMIAH I JOSEPHAT

JANE

Djevojčica, 6 godina

- Jane je dobila protezu za nogu jer se njezina desna noga ne razvija od rođenja. Iako je to proteza bez koljena, ova 6-godišnjakinja danas igra školice, trči i nikome više ne dopušta da je nosi. Obožava nositi haljinice, ispod kojih ipak voli odjenuti hlače kako bi obje noge izgledale isto.

JEREMIAH

Dječak, 12 godina

- Jeremiah je od rođenja nepokretan, vjerojatno zbog polia koji se dobiva zagađenom vodom i izaziva mišićnu slabost. Njegova zemljana ”soba” ujedno je bila kokošinjac i u njoj proveo cijelo svoje djetinjstvo. Po dolasku u Mali dom Jeremiah je prvi put u životu je nešto dobio - dečki njegovih godina dali su mu odjeću, a dobio je i rasklimana željezna invalidska kolica. Volonteri s njim vježbaju kako bi mu pokušali ojačati mišiće ruke da bi mogao držati olovku i žlicu i tako bio što samostalniji. Kada odraste želi biti policajac.

JOSEPHAT

Dječak, 8 godina

- Osmogodišnji Josephat je zdravo dijete i najbrži dječak u Malom domu, a da bi ga doveli u ovo sirotište kada je imao četiri godine i ostao bez roditelja, doista ga je trebalo loviti. Noću je spavao u lokalnoj drvenoj crkvi, a po danu je krao hranu po selu zbog čega je često trpio batine. Očekivao je da će ga i fra Miro kazniti kada se pojavio kako bi ga odveo u Mali dom pa je nekoliko dana spretno uspijevao umaknuti. Danas ide u treći razred, izvrstan je učenik, posebno iz matematike, a želja mu je postati vozač.

NAKON DESET GODINA...

U zapadnim zemljama ljudi imaju sat, a u Africi vrijeme…

- *“ U selo sam uspio dovesti vodovod. Nije to vodovod kakav ćete vjerojatno zamisliti. Ljudi u svojim blatnim kućama nemaju tekuću vodu. To je cijev koja ide kroz središte sela, uz put, i ima pojilišta na nekoliko mjesta na koje mještani dolaze sa spremnicima i odnose vodu u svoja domaćinstva. No smanjio sam višesatno pješačenje i nošenje vode koje su najčešće obavljala manja djeca u obitelji jer se taj posao smatra lakšim. U 16 sela koliko obuhvaća naša župa izgradili smo crkve, pola njih su drvene, a ostale su sazidane od kamenih blokova. U ovoj misiji smo nas dvojica svećenika pa nedjeljom svaki od nas obiđe dva sela gdje imamo misu sa stanovništvom. I tu dolazim do najljepšeg dijela Afrike. Energične mise uz glasno udaranje bubnjeva i afričke ritmove od kojih drvene crkvice doslovno poskakuju svake nedjelje. Afrikanci doista slave misu, svi pjevaju i plešu…Ljudi se ovdje bave zemljoradnjom, a oni bolje stojeći uzgajaju koze. Za četrdesetak eura može se kupiti jedna koza, a ona je garancija da obitelj neće biti gladna. Kada uspijem postići da svaka obitelj ovdje ima bar jednu kozu i svoj krov nad glavom mislim da ću ispuniti svoju misiju i bit će vrijeme za novi korak.” (fra Miro)*

Narukvice za Mali dom izrađuje mjesno stanovništvo u misiji

MI SMO PRIJATELJI MALOG DOMA

Friends with Small Home

HVALA VAM ŠTO ĆETE KROZ NAŠE PRIJATELJSTVO ŠIRITI PRIČU O OVOJ MISIJI!

VIDEO

Sretna djeca

Korišteni izvori: www.malidom.com
www.facebook.com/Malidom.Africa